

Arrest

nr. 180 677 van 12 januari 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 17 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 mei 2016 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. HELSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 mei 2016 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot intrekking van verblijf en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: ...
Voorna(a)m(en): ...
Nationaliteit: China
Geboortedatum: ...
Geboorteplaats: ...
Identificatienummer in het Rijksregister: ...
Verblijvende te: ...

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

☐ *de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11 §2 eerste lid, 1°).*

De vreemdelingenwet bepaalt dat de te vervoegen persoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van de bestaansmiddelen werden de volgende documenten voorgelegd :

loonfiches van de echtgenoot voor de maanden september 2014 tot en met september 2015 voor een totaal bedrag van 9448,15 €.

Hieruit blijkt dat betrokkene over een maandelijks bedrag van 726,78 € beschikt. Een dergelijke som vormt echter geen toereikend bedrag in het licht van de vreemdelingenwetgeving. Dit bedrag is immers lager dan 120% van het bedrag zoals bedoeld in art. 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie; het is zelfs lager dan 100% van dit bedrag.

De echtgenoot heeft daarnaast 1 kind en de echtgenote ten laste.

Het koppel dient een maandelijkse huurlast van 500 euro te betalen.

Het beschikbare bedrag laat niet toe aan betrokkene en zijn familieleden om een minimum aan waardigheid te behouden. De armoedegrens in België bedraagt immers 1133, 85 € netto per maand voor een persoon met gezinslast.

Bijgevolg is aangetoond dat betrokkene niet over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Op 03.11.2015 werd een brief verstuurd naar Antwerpen om betrokkene toe te laten stukken aan te brengen in het kader van artikel 11 §2, vijfde lid van de wet van 15.12.1980 (in verband met een eventuele intrekking van het verblijfsrecht).

Op 10.02.2016 stuurde de stad Antwerpen volgende zaken door die door betrokkene werden aangebracht:

**een attest van inburgering*

**een inschrijvingsformulier voor Nederlandse les*

**een huurcontract*

Een inburgeringscursus, eventueel met basisles Nederlandse taal, is verplicht voor vreemdelingen in België, dus dit getuigt op zich niet van een grote integratie in onze maatschappij.

Een huurcontract is een voorwaarde voor gezinshereniging en vormt dus geen bijzonder bewijs van integratie in België.

Verder werden geen bewijzen aangebracht.

Betrokkene is gehuwd en moeder van een gezamenlijk kind met de echtgenoot, maar dit wil niet zeggen dat ze niet moet voldoen aan de voorwaarden voorzien in de wet. Zoals gezegd bevinden de bestaansmiddelen van het gezin zich ruim onder de armoederisicogrens, zodat een verlenging van het verblijfsrecht niet wordt toegestaan.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980: het legaal, verblijf in België is verstreken.

Het feit dat betrokkene hier een gezin heeft, geeft haar niet automatisch verblijfsrecht en ontslaat haar niet van de verplichting om te voldoen aan de wettelijke voorwaarden.

Het is, gezien de arbeidssituatie van de echtgenoot, niet onmogelijk voor het gezin om het gezinsleven verder te zetten in het land van herkomst of ergens anders.

Er zijn geen aanwijzingen dat de gezondheidstoestand van betrokkene een hindernis vormt voor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel luidt als volgt:

"Schending van de materiële motiveringsplicht, de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk de zorgvuldigheidsverplichting, de redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen Schending van de zorgvuldigheidsplicht, inbegrepen het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel

Doordat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie als reden om een intrekking van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten, opgaf dat verzoeksters gezin over een te karig inkomen beschikt;

Terwijl de staatssecretaris slechts rekening houdt met het loon van de echtgenoot van verzoekster, zonder acht te slaan op de omgeving en het sociaal netwerk van verzoekster;

Dat verzoekster omringd wordt door neven en nichten en tante;

Doordat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, verzoekster nooit uitnodigde om gehoord te worden betreffende haar dossier.

Terwijl het algemeen rechtsbeginsel, zoals beschreven door de raad van state in haar arrest van 30 maart 1999, n 40/99 B.15.4, gepubliceerd op de site van de Raad van State, waarin zij het beginsel omschrijft als : "soient préalablement entendus ceux qu'elle concerne, même quand cette audition n'est pas expresseément prévue, et ce en application d'un principe général de droit"

Aangezien dit beginsel niet rechtstreeks is opgenomen in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient verzoekster zich te baseren op de in de rechtspraak en rechtsleer ontwikkelde voorwaarden;

Dat er twee voorwaarden zijn vooraleer het hoorrecht toepasselijk is ("Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belge et européenne", Janssens, S., Robert, P., RDE. 2013, 174, p 381) : de door de overheid genomen maatregel is een ernstige inbreuk en de maatregel is gebaseerd op een persoonlijke gedraging van de betrokkene.

Dat in casu staat het onomstotelijk vast dat aan beide voorwaarden is voldaan :

- *de maatregel heeft een ingrijpend gevolg op de mogelijkheid van verblijf van verzoekster en kan leiden (heeft geleid) tot een bevel het grondgebied te verlaten, en*
- *bovendien is het een beslissing op een verzoek dat verzoekster zelf richtte en gebaseerd op zijn eigen en persoonlijke situatie.*

Daarenboven stelt de beslissing dat :

"... het beschikbare bedrag laat niet toe aan betrokkene en zijn (sic) familieleden om een minimum aan waardigheid te behouden. De armoedegrens in België bedraagt immers 1133,85 Euro netto per maand voor eenpersoon met gezinslast"

Dat een eenvoudig gesprek met verzoekster, had kunnen duidelijk maken dat zij weldegelijk over een volwaardige levensstandaard, beschikt, gelet op haar uitgebreid sociaal netwerk;

"... de verankering in België niet van die aard is dat deze een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou staan "

Dat hij deze vermoedens enkel afleidt uit louter stukken, doch niet uit de vaststelling ter plaatse;

Dat m.a.w. de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie gist en "ins blaue hinein" gokt;

Dat blijkt dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft nagelaten een degelijk onderzoek te verrichten, alleszins heeft hij bij dit onderzoek het hoorrecht volledig genegeerd;

Dat mocht de staatssecretaris verzoekster hebben uitgenodigd, dan had hij toelichting kunnen verschaffen over haar materiële toestand;

Dat dit dossier bij uitstek een dossier is waarbij het hoorrecht een wezenlijk verschil had kunnen maken;

Dat een gehoor dan ook uitermate belangrijk zou zijn geweest en had in casu tal van argumenten kunnen opleveren;

Dat het bovendien geen beslissing is die automatisch wordt getroffen louter door toedoen van de wet;

Dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de mogelijkheid had moeten bieden om extra informatie te verschaffen, voor zover deze nog niet in het dossier verwerkt en neergelegd was, zoals, extra loonfiches, daar de echtgenoot ondertussen opnieuw meer werkt;

Dat verzoekster nooit de mogelijkheid heeft gekregen om een antwoord te bieden; nooit werd haar verzocht om bijkomende bewijzen voor te brengen en a fortiori onderzocht Staatssecretaris voor Asiel en Migratie nooit de invloed van de beslissing op verzoekster, wat hij bij een uitnodiging of een gehoor wel had kunnen doen.

Dat het dan ook als een paal boven water staat dat het hoorrecht van verzoekster niet werd gehonoreerd en hij zijn dossier dan ook niet terdege konden verdedigen.

Dat het hoorrecht immers inhoudt dat verzoekster ook over een redelijke tijdspanne dient te beschikken om zijn opmerkingen over te maken ("Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belge et européenne", Janssens, S., Robert, P., RDE. 2013,174, p 383); ook dit gebeurde in huidig dossier niet.

Dat bovendien de betrokkene expliciet dient te worden uitgenodigd om zijn zienswijze uit de doeken te doen. ("Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belge et européenne", Janssens, S., Robert, P., RDE. 2013, 174, p 381; OPDEBEEK I., "De hoorplicht", in Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, p. 265). Dit is niet gebeurd.

Dat daarenboven geen enkele uitsluitinggrond op verzoekster van toepassing is. Zo was de beslissing niet urgent, verzoekster was perfect in de mogelijkheid om gehoord worden; de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, dan wel de stad Antwerpen, was/is op de hoogte van zijn verblijfplaats.

Dat de beslissing was evident was en een logisch gevolg van het toepassen van de wet; ze behelsde een diepgaande interpretatie van de situatie van verzoekster.

Dat er voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geen enkel beletsel was om verzoekster te horen, noch was er een reden waarom het niet zou hoeven te gebeuren.

Dat bovendien een inbreuk op het hoorrecht een schending van een dermate essentieel recht vormt, dat dit de vernietiging van de beslissing kan schragen.”

2.1.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De hoorplicht, als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten, kan in het raam van de zorgvuldigheidsplicht vereist zijn.

Van een schending van het evenredigheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing berust op feitelijk juiste en op zich rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 29 januari 2015, nr. 230.023)

2.1.3. Verzoekster had haar verblijf bekomen in functie van haar echtgenoot, op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Zij werd op 25 april 2014 in het bezit gesteld van een A-kaart, met een geldigheidsduur van 6 maanden. Op 9 december 2014 werd zij opnieuw in het bezit gesteld van een A-kaart, met een geldigheidsduur van één jaar. Op 13 oktober 2015 vroeg verzoekster de verlenging van haar verblijfskaart.

De bestreden beslissing tot intrekking van verblijf werd genomen op grond van artikel 11, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet:

“§ 2

De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;”

De gemachtigde is van oordeel dat verzoekster niet heeft aangetoond dat de referentiepersoon over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt en dat de door haar bijgebrachte documenten er niet aan in de weg staan dat haar verblijf wordt ingetrokken en haar een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Verzoekster betoogt dat slechts rekening werd gehouden met het loon van haar echtgenoot, zonder acht te slaan op haar sociaal netwerk; zij wordt omringd door neven en nichten en een tante. Zij werd nooit gehoord, zo stelt zij, terwijl een eenvoudig gesprek had kunnen duidelijk maken dat zij weldegelijk over een volwaardige levensstandaard beschikt, gelet op haar uitgebreid sociaal netwerk.

De Raad stelt het volgende vast:

Op 13 oktober 2015 vroeg verzoekster, zoals reeds gesteld, de verlenging van haar verblijfskaart. Op 16 oktober 2015 richtte de verwerende partij het volgende schrijven aan de burgemeester van de stad Antwerpen:

“Geachte burgemeester,

De dienst gezinshereniging heeft de volgende documenten niet ontvangen :

- Een geregistreerd huurcontract (het overgemaakte is niet geregistreerd)
- Een uittreksel van het strafblad of een attest van goed gedrag en zeden (maximum 6 maanden oud)
- Bewijs stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen (loonfiches van de laatste 6 maanden van betrokkene zelf en van man augustus en september 2015)

Gelieve deze brief aan betrokkene te betekenen en hem/haar in het bezit te stellen van een kopie. Gelieve de betekening hiervan over te maken aan onze diensten op het faxnummer Indien betrokkene niet binnen de gestelde termijn de documenten voorlegt, gelieve onze dienst daar eveneens van op de hoogte te stellen."

Deze brief werd aan verzoekster ter kennis gebracht.

In een schrijven van 3 november 2015, aan de verzoekende partij betekend op 18 november 2015, heeft de verwerende partij het volgende meegedeeld aan verzoekster:

"Geachte mevrouw,

In het kader van een onderzoek van uw dossier en in het bijzonder op basis van artikel 11, §2, vijfde lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat: "Bij beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid 1°, 2° en 3° houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.", staat het u vrij alle documenten aan te brengen die u hiervoor nodig acht. Tevens dient een geregistreerd huurcontract overgemaakt te worden, het overgemaakte is niet geregistreerd.

Alle documenten dienen binnen de 30 dagen overgemaakt worden bij de gemeentelijke administratie. Gelieve de betekening van dit document aan onze dienst over te maken (fax 02 274 66 34). Indien betrokkene niet ingaat op uw uitnodiging binnen de drie maanden na de datum van deze brief, of indien betrokkene niet binnen de gestelde termijn de documenten voorlegt, gelieve onze dienst daar dan eveneens van op de hoogte te stellen."

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster, ingevolge haar aanvraag tot verlenging en de briefwisseling die daarna werd gevoerd, uitdrukkelijk werd bevraagd over de elementen die zij van belang achtte voor de beoordeling van haar situatie. Zij gaat er in haar argumentatie volledig aan voorbij dat het recht om te worden gehoord ook schriftelijk kan worden gegarandeerd, zoals in casu. Het horen betekent immers niet dat verzoekster mondeling diende te worden gehoord maar dat zij de mogelijkheid moet hebben gekregen om haar standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen.

Verzoekster stelt verder nog wel dat zij over een redelijke tijdspanne dient te beschikken om haar opmerkingen over te maken, maar zij brengt geen concrete argumenten bij die erop zouden kunnen wijzen dat haar niet genoeg tijd werd gegund, hetgeen des te meer klemmt nu zij toch in staat blijkt te zijn geweest om een aantal stukken bij te brengen.

Verzoekster kan voorts niet worden gevolgd waar zij betoogt dat de verwerende partij haar in de gegeven omstandigheden nogmaals de mogelijkheid had moeten worden geboden om extra informatie te verschaffen, temeer nu zij, zoals reeds aangegeven, op geen enkel moment heeft aangegeven dat zij een aantal documenten niet zou kunnen neerleggen binnen de haar toegekende termijn.

Waar verzoekster betoogt dat de verwerende partij nooit de invloed van de beslissing op verzoekster heeft onderzocht, moet in het bijzonder worden gewezen op de brief die haar op 18 november 2015 werd betekend, en op de beoordeling van de elementen die verzoekster daarop ter kennis heeft gebracht. Het kan niet aan de verwerende partij ten kwade worden geduid dat verzoekster, die nochtans onmiskenbaar werd verwittigd van het feit dat mogelijks een beslissing tot beëindiging van haar verblijf zou worden genomen, niet alle elementen die daarop van invloed zouden kunnen zijn heeft voorgelegd. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht, evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE) en de verzoekende partij kan haar eigen in gebreke blijven niet zonder meer afwentelen op de verwerende partij.

Samengevat moet dan ook worden vastgesteld dat verzoekster wel degelijk in de mogelijkheid werd gesteld om alle elementen die zij nuttig achtte –zoals onder meer haar vermeende uitgebreide sociale netwerk- ter kennis te brengen van de verwerende partij, opdat die met kennis van zaken haar situatie zou kunnen beoordelen. Het doel van de hoorplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, is derhalve gehonoreerd.

In zoverre zij voorhoudt dat haar echtgenoot ondertussen meer werkt, staat het verzoekster vrij, zoals de verwerende partij dat in haar nota heeft gesteld, om aan de hand van zijn loonfiches een nieuwe aanvraag in te dienen volgens de geijkte procedure.

2.1.3. Het eerste middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft dan hetgeen hiervoor werd besproken, kan niet worden aangenomen.

2.2.1. Het tweede middel luidt als volgt:

“Schending van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (B.S., 31 december 1980)

Doordat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelde dat aan de voorwaarde zoals bepaald in artikel 10 niet is voldaan;

Dat het beschikbare bedrag niet toelaat aan betrokkene en zijn familieleden om een minimum aan waardigheid te behouden;

Terwijl artikel 10 van de vreemdelingenwet stelt dat de vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, het bewijs moet aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen...

Dat de staatssecretaris weliswaar onderzoek heeft gedaan naar de bestaansmiddelen van verzoekster, doch nooit een onderzoek naar het gegeven of verzoekster beroep doet op openbare overheden;

Dat indien hij dit gedaan had, hij had moeten vaststellen dat verzoekster nooit een beroep heeft gedaan op ocmw, werkloosheidsuitkering of een invaliditeitsuitkering, maar gewoon als huisvrouw thuis voor haar en kind zorgde;

Dat bijgevolg de staatssecretaris door zich louter te baseren op de loonfiches, niet kan stellen dat verzoekster geen menswaardig leven leidt, terwijl zij geen beroep doet op de overheden.

De staatssecretaris had m.a.w. dienen na te gaan of verzoekster effectief en de facto beroep doet op de openbare overheden, vooraleer een beslissing tot intrekking kan worden genomen.

Het feit dat verzoekster geen beroep doet op openbare overheden, is niet enkel bewijs dat haar levensstandaard voldoet aan de menselijke waardigheid, het is tevens bewijs dat het doel van de wetgever, (de vreemdeling verdient voldoende om ervoor te zorgen dat zijn gezin geen beroep doet op de openbare overheden), bereikt is en aldus aan de voorwaarde voor intrekking van de machtiging tot verblijf conform artikel 11 §2 van de Vreemdelingenwet, niet is voldaan.

De staatssecretaris heeft maar half werk geleverd en de motivatie kan de beslissing dan ook niet schragen.”

2.2.2. Verzoekster voert dus aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris enkel onderzoek heeft gedaan naar de bestaansmiddelen, doch nooit een onderzoek heeft gedaan naar het gegeven of verzoekster beroep doet op de openbare overheden.

Naar luid van artikel 11, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet kan de minister of zijn gemachtigde beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven indien hij niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden voldoet. Op grond van deze laatste bepaling moet de vreemdeling die een verblijfsrecht wil verkrijgen in het kader van gezinshereniging, behoudens de uitzonderingen die de wet voorziet, aantonen dat de gezinshereniger i.e. de referentiepersoon) over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt om zichzelf en zijn familieleden te onderhouden, teneinde te vermijden dat ze ten laste vallen van de openbare overheden. Door het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de gezinshereniger wilde de wetgever vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil verkrijgen ten laste valt van de openbare overheden en streefde hij ernaar dat die personen in menswaardige omstandigheden kunnen worden

opgevangen (Parl. St., Kamer, 2010-2011, DOC 53-0443/018, p. 73). Dergelijke inkomensvereisten worden uitdrukkelijk toegelaten door artikel 7, lid 1, onder c), van de richtlijn 2003/86/EG en worden door het Hof van Justitie als toelaatbaar beschouwd (HvJ, 4 maart 2010, C-578/08, Chakroun, punt 42; 6 december 2012, C-356/11 en 357/11, Maahanmuuttovirasto, punt 71). In zoverre dat ze moeten voorkomen dat de betrokken vreemdelingen ten laste vallen van de overheid, zijn die vereisten eveneens noodzakelijk voor « het economisch welzijn van het land », zoals bedoeld in artikel 8.2 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.11.4 en B.17.1.2)

Uit het eerste middel blijkt dat verzoekster niet heeft aangetoond dat de gemachtigde ten onrechte zou hebben geoordeeld dat de te vervoegen persoon over niet voldoende bestaansmiddelen beschikt. Weliswaar oordeelde het Grondwettelijk Hof in hiervoor vermelde arrest ook dat “met inachtneming van de door de wetgever beoogde doelstelling, namelijk dat de herenigde personen niet ten laste komen van het stelsel voor sociale bijstand van België en rekening houdend met artikel 16 van de richtlijn 2003/86/EG, [...] de bestreden bepaling in die zin [dient] te worden geïnterpreteerd dat zij niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat”, maar in casu werden geen inkomsten voorgelegd van verzoekster zelf, zodat deze hypothese niet van toepassing is. Bovendien blijkt uit de behoefteanalyse dat het beschikbare bedrag niet toelaat aan de te vervoegen persoon en zijn familieleden een minimum aan waardigheid te waarborgen. Ter zake kan nogmaals worden verwezen naar hetgeen hiervoor werd gesteld over de wil van de wetgever die ernaar streefde dat vreemdelingen die naar België komen in het kader van gezinshereniging in menswaardige omstandigheden zouden kunnen worden opgevangen.

Het loutere feit dat verzoekster en de referentiepersoon actueel niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden, doet geen afbreuk aan de beoordeling van de voorgebrachte elementen, nu daaruit net een situatie blijkt die aangeeft dat er een risico bestaat dat verzoekster en de referentiepersoon beroep zullen moeten doen op de openbare overheden.

Verzoekster toont dan ook niet aan dat het in die omstandigheden kennelijk onredelijk of onwettig zou zijn om het verblijf in te trekken in toepassing van artikel 11, § 2 juncto artikel 10 Vreemdelingenwet, zelfs zonder dat is aangetoond dat een beroep wordt gedaan op de openbare overheden.

2.2.3. Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS